Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.03.2007, sp. zn. 21 Cdo 2567/2005, ECLI:CZ:NS:2007:21.CDO.2567.2005.1

Číslo: 99/2007

Právní věta: Převede-li nepravý dědic věc patřící do dědictví na další osobu, musí oprávněnému dědici za tuto věc poskytnout peněžitou náhradu, a to ve výši ceny, za niž by danou věc bylo možné prodat v době, kdy je namísto vydání věci náhrada poskytována, (rozhoduje-li o vydání dědictví, resp. o poskytnutí peněžité náhrady soud, vychází ze stavu ke dni rozhodnutí o žalobě) . Kdyby cena, kterou neoprávněný dědic při úplatném převodu za věc patřící do dědictví získal, byla vyšší než cena, za niž by tuto věc bylo možné prodat v době, kdy je náhrada poskytována, bylo by povinností neoprávněného dědice tento rozdíl vydat (zaplatit) oprávněnému dědici pouze v případě, že věděl nebo mohl vědět, že oprávněným dědicem je někdo jiný (srov. § 485 odst. 2, věta druhá, obč. zák.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.03.2007

Spisová značka: 21 Cdo 2567/2005

Číslo rozhodnutí: 99

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dědictví, Ochrana oprávněného dědice

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 9 dne 9. 4. 2003 (změněnou se souhlasem soudu) se žalobkyně domáhala určení, že „je vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu P. – město pro obec P. a katastrální území H. na listu vlastnictví č. 441, a to pozemku parc. č. 2346 – pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ Evidence nemovitostí (EN) a garáže bez čísla popisného a bez čísla evidenčního na stavební parcele parc. č. 2347/2;“ že žalovaný je tyto nemovitosti „povinen do patnácti dnů od právní moci rozsudku vyklidit a vyklizené žalobkyni předat;“ že žalovaný „je povinen jí zaplatit 605 600 Kč s 3% úrokem z prodlení od 9. 4. 2003 do zaplacení.“ Uvedla, že „je neteří F. T., zemřelého dne 16. 12. 1998 bez zanechání závěti;“ že „je jediným dítětem J. T., který zemřel 5. 5. 1945 a který byl jediným sourozencem F. T.;“ že je „oprávněným dědicem ze zákona, a to podle § 475 odst. 2 obč. zák., po F. T.“; že „nebyla účastníkem dědického řízení po F. T.,“ a proto se domáhá „vydání dědictví podle § 485 obč. zák.,“ resp. „poskytnutí peněžité náhrady u věcí, které již nejsou ve vlastnictví žalovaného;“ že „cena 600 000 Kč se v podstatě přibližuje ceně, na niž byly nemovitosti oceněny v rámci dědického řízení;“ že „pokud jde o movité věci, domáhá se peněžité náhrady toliko za osobní automobil;“ že „částka 5600 Kč je cena vozidla VAZ 2101.“

Podáním ze dne 12. 1. 2004 (doplněným podáním ze dne 1. 3. 2004) žalovaný navrhl, aby mu bylo uloženo „vydat žalobkyni nemovitost zapsanou na listu vlastnictví č. 441 v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu P. – město pro katastrální území H., pozemek parc. č. 2346 o výměře 22 m2," a „zaplatit žalobkyni peněžní náhradu ve výši 382 800 Kč;" a aby žalobkyni bylo uloženo zaplatit žalovanému „náklady spojené s realizací dědictví v celkové výši 67 607 Kč s 3% úrokem z prodlení od 9. 4. 2003 do zaplacení." Uvedl, že „má jako nepravý dědic právo, aby mu oprávněný dědic – žalobkyně nahradila náklady, které na majetek z dědictví vynaložil."

Rozsudkem ze dne 20. 12. 2004 O b v o d n í s o u d pro Prahu 9 určil, že „žalobkyně je vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu P. – město, pro obec a k. ú. H., na LV č. 441, a to pozemku parc. č. 2346 – pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ evidence nemovitostí a garáže bez čísla popisného a bez čísla evidenčního na stavební parcele parc. č. 2347/2" (výrok I.); že popsané nemovitosti je žalovaný „povinen vyklidit a vyklizené žalobkyni odevzdat" (výrok II.); že žalovaný „je povinen zaplatit žalobkyni částku 452 800 Kč spolu s 3% úrokem z prodlení z této částky od 9. 4. 2003 do zaplacení" (výrok III.); současně žalobu „ohledně 152 800 Kč spolu s 3% úrokem z prodlení z této částky od 9. 4. 2003 do zaplacení" zamítl (výrok IV.) a rozhodl, že žalobkyně „je povinna zaplatit žalovanému částku 35 057 Kč spolu s 2% úrokem z prodlení od 12. 1. 2004 do zaplacení" (výrok V.); dále zamítl „vzájemný návrh žalovaného ohledně částky 32 550 Kč spolu s 3% úrokem z prodlení z této částky od 9. 4. 2003 do zaplacení a spolu s 3% úrokem z prodlení z částky 35 057 Kč za období od 9. 4. 2003 do 11. 1. 2004 a spolu s dalším 1% úrokem z prodlení z částky 35 057 Kč od 12. 1. 2004 do zaplacení" (výrok VI.); rozhodl, že žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává (výrok VII.), že žalobkyně je povinna zaplatit „státu" na nákladech řízení částku 1640 Kč a na soudním poplatku částku 1406,50 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 9 (výrok VIII.) a že „stát" nemá ve vztahu k žalovanému právo na náhradu nákladů řízení (výrok IX.). Vycházel ze závěru, že „žalobkyně je dcerou J. T., zemřelého 5. 5. 1945, který byl bratrem F. T., zemřelého 16. 12. 1998, tj. je neteří F. T.;" že „žalobkyně nebyla účastníkem dědického řízení po F. T.;" že „dědictví po F. T. nabyl stát do svého vlastnictví s tím, že odpovídá za pasiva dědictví ve výši 4125 Kč (náklady pohřbu);" že „poté žalovaný prodal kupní smlouvou ze dne 1. 2. 2002 předmětné nemovitosti nabyté dědictvím po F. T. panu M. C. za sjednanou kupní cenu ve výši 380 000 Kč;" že „vlastníkem pozemku ve zjednodušené evidenci parc. č. 2346 a garáže na parcele parc. č. 2347/2, které nebyly ve smlouvě uvedeny, je dosud žalovaný;" že „odpovídající objektivní hodnota prodaných nemovitostí činí 450 000 Kč"; že „objektivní hodnota prodaného vozidla činí ke dni jeho prodeje 2800 Kč;" že „žalovaný uplatnil vzájemným návrhem náklady zůstavitelova pohřbu ve výši 4125 Kč, náklady dědického řízení (znalecké posudky ve výši 5950 Kč, 480 Kč a 2592 Kč);" že „tyto náklady by žalobkyně musela vynaložit sama, pokud by byla účastníkem dědického řízení;"že žalovaný „má také právo na náhradu nákladů, které vynaložil na zpřístupnění a úklid nemovitosti (19 700 Kč, 1460 Kč a 750 Kč);" že „náklady ve výši 31 500 Kč, které byly uhrazeny realitní kanceláři H., spol. s r. o., za zprostředkování prodeje nemovitostí, a dále částka 1050 Kč za aktualizaci znaleckého posudku, za účelem zjištění aktuální ceny automobilu, nepředstavují náklady vynaložené přímo na majetek z dědictví, nýbrž související s realizací získaného majetku;" že „vhledem k tomu, že žalovaný svůj nárok uplatnil poprvé dne 12. 1. 2004, je možné přiznat úrok z prodlení nejdříve od podání vzájemného návrhu."

K odvolání účastníků M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 3. 6. 2005 změnil rozsudek soudu prvního stupně „ve vyhovujícím výroku o věci samé o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 452 800 Kč s příslušenstvím (ad III.)" tak, že „žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 380 000 Kč s 3% úrokem z prodlení z této částky od 9. 4. 2003 do zaplacení," a „co do dalších 72 800 Kč s příslušenstvím" žalobu zamítl; změnil rozsudek soudu prvního stupně „v zamítavém výroku o věci samé o vzájemném návrhu žalovaného (ad VI.) jen tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 32 550 Kč s 2% úrokem z prodlení z této částky od 12. 1. 2004 do zaplacení;" rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů a že žalobkyně je povinna

zaplatit „státu“ na náhradě nákladů řízení 3254 Kč a na soudním poplatku 2710 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 9. Dospěl k závěru, že „výši bezdůvodného obohacení státu bylo třeba stanovit jako cenu, kterou mohl stát v daném místě a čase dosáhnout;“ že „nelze dovodit, že stát mohl získat za prodané nemovitosti více,“ a že „cena 380 000 Kč je proto částkou, kterou je stát povinen žalobkyni jako bezdůvodné obohacení zaplatit;“ že „stát má nárok i na úhradu nákladů zaplacených realitní kanceláři za prodej předmětných nemovitostí, a to ve výši zjištěné z provedeného důkazu – proplacené faktury realitní kanceláři H., spol. s r. o.,“ neboť „smluvní odměna pro realitní kancelář, která byla stanovena na 5 % z ceny prodaných nemovitostí, nejméně však na částku 30 000 Kč, je odměnou přiměřenou;“ že „proti výši nákladů státu vynaložených na aktualizaci znaleckého posudku, na základě kterého byl prodán automobil, žalobkyně nevznesla žádné námitky.“

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu, a to „proti výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba, co do dalších 72 800 Kč s 3% úrokem z prodlení od 9. 4. 2003 do zaplacení, se zamítá, a proti výroku o vzájemném návrhu žalovaného, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 32 550 Kč s 2% úrokem z prodlení od 12. 1. 2004 do zaplacení,“ podala žalobkyně dovolání. Namítá, že „zamítnutí žaloby co do částky 2800 Kč, včetně úroku z prodlení z této částky, je nepřezkoumatelné;“ že „odvolací soud neuvedl jediný důvod, pro který se žaloba, co do této částky, zamítá;“ že „rozhodnutí odvolacího soudu je v tomto směru nelogické a vnitřně rozporné;“ že „obvyklá cena nemovitostí v době, kdy je žalovaný prodal, byla 450 000 Kč;“ že „z rozhodnutí odvolacího soudu není zřejmé, proč neuvěřil stanovení obvyklé ceny nemovitostí ve výši 450 000 Kč znalcem Ing. arch. M. Č. stanovujícím tuto cenu ke dni prodeje nemovitostí žalovaným, a rovněž proč nevyšel z toho, že M. C., s minimálním časovým odstupem a stejným postupem jako realitní kancelář H., spol. s r. o., tj. inzercí v tisku, prodal tyto nemovitosti za uvedených 450 000 Kč;“ že „žalovaný mandátní smlouvou ze dne 24. 10. 2001 zadal prodej dotčených nemovitostí realitní kanceláři způsobem, který tuto kancelář nikterak nemotivoval k dosažení vyšší ceny;“ že „žalovaný realizoval prodej předmětných nemovitostí způsobem, kterým nebylo dosaženo obvyklé ceny nemovitostí 450 000 Kč, která vyplývá z ostatních provedených důkazů;“ že „prodej nemovitostí a náklady s tím spojené nelze v žádném případě ztotožňovat s náklady vynakládanými na majetek z dědictví“ a že „takovéto právní posouzení věci odvolacím soudem je v rozporu s ustanovením § 485 odst. 2 obč. zák.“ Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadených výrocích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že „v postavení nepravého dědice získal bezdůvodné obohacení pouze ve výši skutečně získané částky za prodej nemovitostí, tj. ve výši 380 000 Kč, nikoliv ve výši fiktivní částky 450 000 Kč stanovené znaleckým posudkem;“ že „vydá na účet žalobkyně částku ve výši 2800 Kč s 3% úrokem z prodlení z této částky od 9. 4. 2003 do zaplacení,“ neboť „tato částka nebyla do celkové pohledávky žalobkyně zahrnuta pouze nedopatřením;“ že „skutečnost, že žalovaná využila k realizaci prodeje služeb realitní kanceláře, není v rozporu s ustanoveními o hospodaření s majetkem státu a že výše odměny byla stanovena přímo Ministerstvem financí, které bylo v té době příslušné k hospodaření s tímto majetkem.“ Navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání žalobkyně zamítl.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a že směřuje proti výrokům rozsudku, proti kterým je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu v napadených výrocích ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné. Zrušil proto rozhodnutí soudu druhého stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

V posuzovaném případě bylo z obsahu spisu zjištěno, že řízení o dědictví po F. T., zemřelém dne 16.

12. 1998 (dále též jen „zůstavitel“), bylo projednáno a rozhodnuto Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 13 D 117/99. Usnesením tohoto soudu ze dne 21. 3. 2000 byla určena obecná cena majetku zůstavitele částkou 608 360 Kč, výše dluhů částkou 4125 Kč a čistá hodnota dědictví částkou 604 235 Kč, a bylo potvrzeno, že dědictví po zůstaviteli, sestávající z movitých a nemovitých věcí v rozhodnutí blíže popsaných, nabývá „stát v dědickém řízení zastoupený Obvodním úřadem P. 9“. Jako součást dědictví byly v usnesení uvedeny také nemovitosti a osobní automobil popsané v žalobě. Při posouzení dědického práva vycházel soud ze závěru, že „zůstavitel zemřel bez zanechání závěti, byl svobodný, bezdětný, žil sám a nezanechal ani jiné dědice ze zákona,“ že proto dědictví připadá „českému státu“.

Dále bylo zjištěno, že žalobkyně je jedinou dcerou jediného zůstavitelova bratra J. T., zemřelého dne 5. 5. 1945; že shora uvedenou část nemovitostí náležejících do dědictví po zůstaviteli prodal žalobce kupní smlouvou ze dne 1. 2. 2002 M. C. za kupní cenu 380 000 Kč a že M. C. pak tyto nemovitosti (aniž se jejich faktický stav jakkoliv změnil) prodal kupní smlouvou ze dne 7. 6. 2002.

Podle ustanovení § 485 odst. 1 obč. zák., zjistí-li se po projednání dědictví, že oprávněným dědicem je někdo jiný, je povinen ten, kdo dědictví nabyl, vydat oprávněnému dědici majetek, který z dědictví má, podle zásad o bezdůvodném obohacení tak, aby neměl majetkový prospěch na újmu pravého dědice.

Podle ustanovení § 485 odst. 2 obč. zák., nepravý dědic má právo, aby mu oprávněný dědic nahradil náklady, které na majetek z dědictví vynaložil; rovněž mu náležejí užitky z dědictví. Jestliže však věděl nebo mohl vědět, že oprávněným dědicem je někdo jiný, má právo jen na náhradu nutných nákladů a je povinen oprávněnému dědici kromě dědictví vydat i jeho užitky.

Podle ustanovení § 486 obč. zák., kdo v dobré víře něco nabyl od nepravého dědice, jemuž bylo dědictví potvrzeno, je chráněn tak, jako by to nabyl od oprávněného dědice. Podle ustanovení § 487 obč. zák. ustanovení § 485 a 486 platí i tehdy, jestliže dědictví připadlo státu.

Dědictví se nabývá smrtí zůstavitele (srov. § 460 obč. zák.). K nabytí dědictví zůstavitelovým dědicem však nedochází jen na základě smrti zůstavitele. Právní úprava dědického práva vychází z principu ingerence státu při nabývání dědictví; předpokládá mimo jiné, že dědictví po každém zůstaviteli musí být soudem projednáno a rozhodnuto (srov. zejména § 481 a násl. obč. zák.; § 175q o. s. ř.), že řízení o dědictví se zahajuje i bez návrhu (srov. § 175a odst. 2 o. s. ř.) a že v řízení o dědictví musí být projednán také majetek, který při původním projednání a rozhodnutí dědictví nebyl znám (nebyl zjištěn) [srov. § 175x o. s. ř.]. Podle usnesení soudu o potvrzení dědictví nebo o schválení dohody dědiců o vypořádání dědictví se nabývá dědictví s účinností ke dni smrti zůstavitele.

Pro případ, že by soud rozhodl o dědictví ve vztahu k osobám odlišným od skutečných („oprávněných“) dědiců (potvrdil nabytí dědictví nebo schválil dohodu o vypořádání dědictví), je ustanoveními § 485 až § 487 obč. zák. upravena ochrana oprávněných dědiců.

I když občanský zákoník chápe dědění jako jeden ze způsobů nabývání vlastnictví (srov. § 132 odst. 1 obč. zák.), neposkytuje dědicům, dokud jejich právo nebylo deklarováno rozhodnutím soudu v řízení o dědictví (srov. zejména § 481 a násl. obč. zák.; § 175q o. s. ř.), stejnou ochranu jako skutečným vlastníkům (srov. § 126 obč. zák.). Zásadní rozdíl spočívá především v promlčitelnosti práva oprávněných dědiců na vydání dědictví (srov. § 105 obč. zák.).

Nepravý dědic (tj. osoba, která podle rozhodnutí o dědictví nabyla majetek zůstavitele, ačkoliv podle dědického práva jej neměla nabýt buď vůbec nebo v takovém rozsahu, v jakém jej nabyla) je povinen vydat oprávněnému dědici majetek, který po zůstaviteli neoprávněně získal; není-li to možné, musí za majetek poskytnout peněžitou náhradu (srov. § 458 odst. 1 obč. zák.).

Ten, kdo od nepravého dědice nabyl věc nebo jinou majetkovou hodnotu patřící do dědictví, získal tuto věc nebo jinou majetkovou hodnotu – objektivně vzato – od nevlastníka. V ustanovení § 486 obč. zák. je obsažena výjimka ze zásady, že nikdo nemůže nabýt více práv, než měl jeho právní předchůdce; věc nebo jinou majetkovou hodnotu nemusí vydat oprávněnému dědici (a je tedy ve svém právu chráněn) ten, kdo je nabyl od nepravého dědice v dobré víře (zákon v ustanovení § 486 obč. zák. vyjadřuje tento závěr slovy „… je chráněn tak, jako by to nabyl od oprávněného dědice“) [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 56, ročník 1999].

Není-li možné, aby nepravý dědic vydal oprávněnému dědici majetek, který po zůstaviteli neoprávněně získal, musí za majetek poskytnout – jak výše uvedeno – peněžitou náhradu (srov. § 458 odst. 1 obč. zák.), aby ani v takovém případě neměl majetkový prospěch na újmu oprávněného dědice. Proto převede-li nepravý dědic věc patřící do dědictví na další osobu, musí oprávněnému dědici za tuto věc poskytnout peněžitou náhradu, a to ve výši ceny, za niž by danou věc bylo možné v době, kdy je, na místo vydání věci, náhrada poskytována, prodat (rozhoduje-li o vydání dědictví, resp. o poskytnutí peněžité náhrady soud, vychází ze stavu ke dni rozhodnutí o žalobě). Pro závěr o výši peněžité náhrady totiž není významné, zda neoprávněný dědic věc patřící do dědictví převedl na další osobu úplatně či bezúplatně, případně, co při úplatném převodu za věc získal, neboť uskutečnění takového převodu, jako důsledku projevu vůle neoprávněného dědice, nemůže vést k újmě na straně oprávněného dědice. Pokud by cena, kterou neoprávněný dědic při úplatném převodu za věc patřící do dědictví získal, byla vyšší než cena, za niž by tuto věc bylo možné prodat v době, kdy je náhrada poskytována, bylo by povinností neoprávněného dědice tento rozdíl vydat (zaplatit) oprávněnému dědici pouze v případě, že věděl nebo mohl vědět, že oprávněným dědicem je někdo jiný (srov. § 485 odst. 2, věta druhá, obč. zák.).

Z výše uvedeného vyplývá, že závěr odvolacího soudu, že cena, za kterou byly předmětné nemovitosti žalovaným prodány (tj. 380 000 Kč), „je částkou, kterou je stát povinen žalobkyni jako bezdůvodné obohacení zaplatit,“ a že „nelze dovodit, že stát mohl získat za prodané nemovitosti více,“ aniž se vypořádal se zjištěním, že dané nemovitosti byly osobou, která je nabyla od žalovaného, prodány po uplynutí čtyř měsíců (bez toho, že by se na jejich faktickém stavu cokoliv změnilo) za 450 000 (tedy za cenu o 70 000 Kč vyšší), a se zjištěním, že vyšší obecná cena předmětných nemovitostí byla stanovena i v dědickém řízení po zůstaviteli, je předčasný.

Dovolatelka v dovolání dále namítá, že „prodej nemovitostí a náklady s tím spojené nelze v žádném případě ztotožňovat s náklady vynakládanými na majetek z dědictví“ a že „takovéto právní posouzení věci odvolacím soudem je v rozporu s ustanovením § 485 odst. 2 obč. zák.“

Jestliže nepravý dědic věděl nebo mohl vědět, že oprávněným dědicem je někdo jiný, má ve vztahu k oprávněnému dědici právo jen na náhradu nákladů nezbytných pro zachování majetku z dědictví. V opačném případě má nepravý dědic právo na náhradu nejen nutných, ale všech účelně vynaložených nákladů (srov. § 485 odst. 2 obč. zák.).

Odvolací soud – jak výše uvedeno – vycházel ze závěru, že „stát má nárok i na úhradu nákladů zaplacených realitní kanceláři za prodej předmětných nemovitostí, a to ve výši zjištěné z provedeného důkazu – proplacené faktury realitní kanceláři H., spol. s r. o.,“ neboť „smluvní odměna pro realitní kancelář, která byla stanovena na 5 % z ceny prodaných nemovitostí, nejméně však na částku 30 000 Kč, je odměnou přiměřenou.“ Tento závěr není správný.

Náklady vynaložené na odměnu realitní kanceláři, jež zprostředkovala prodej nemovitostí patřících do dědictví, totiž – jak z logiky věci plyne – nelze považovat za náklady nutné, případně účelně vynaložené, pro zachování majetku z dědictví.

Dovolatelka také namítá, že „zamítnutí žaloby, co do částky 2800 Kč, včetně úroku z prodlení z této částky, je nepřezkoumatelné;“ že „odvolací soud neuvedl jediný důvod, pro který se žaloba co do této částky, zamítá;“ že „rozhodnutí odvolacího soudu je v tomto směru nelogické a vnitřně rozporné.“ Tato námitka je opodstatněná, neboť rozsudek odvolacího soudu skutečně v namítaném rozsahu postrádá odůvodnění (srov. § 157 odst. 2, § 211 o. s. ř.).

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu v dovoláním napadené části zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.) a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta první, o. s. ř.).